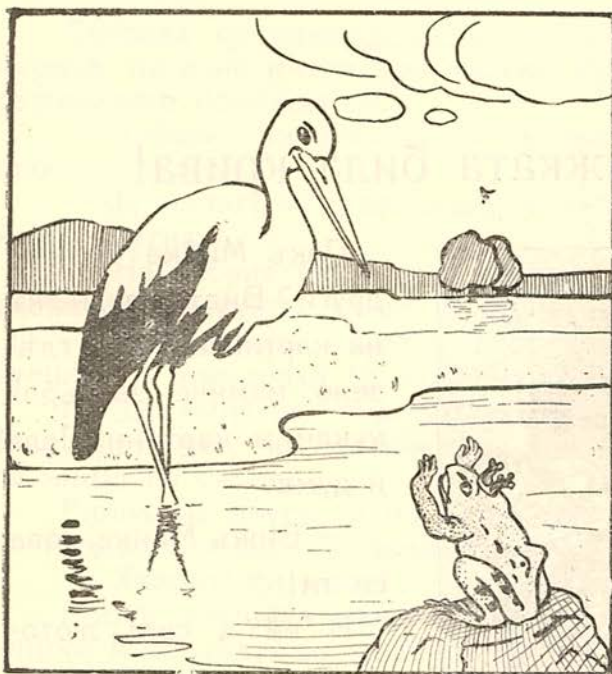

Жабата удари на молба:

— Любезни щърко, — застена тя и закърши ржцѣ, — подари живота ми, кълна се, ще ти дамъ моята корона!

— Що ми е тя? — рече щъркелътъ надуто. — Гладенъ съмъ, братко, страшно съмъ гладенъ; помисли само: отъ тая заранъ не съмъ хапналъ нищо-ни-

щичко! Но, какъ и да е, да свършимъ вече, нали?

— За Бога, още минутка! — заплака жабата, още една-едничка минута, има да ти кажа нѣщо много важно. Вижъ какво: у дома азъ имамъ, двѣ сестри, нѣжни ти казвамъ, нѣж-

нич-ки! — тъкмо за тебе закуска; да ти ги доведа.

При това направи отчаянъ скокъ назадъ; но щъркелътъ бѣ по-бръзъ. „Тракъ-лапъ!“ и жабиятъ князь свърши — съвсѣмъ свърши. Той може да извика само „Квакъ!“ и туй бѣ всичко.

— Сигурно, нѣма да ми стане нищо, — рече си щъркелътъ, слѣдъ като съвсѣмъ глътна жабата; — князътъ си е все князь, при това и отъ царски домъ! — Хмъ, все пакъ, нека се поразходя малко.

И той тръгна да се поразходи.